

NIET TE VROEG JUICHEN

Over Pasen

Een predikant voert talloze gesprekken. Voor een belangrijk deel met mensen die een dierbare verloren aan de dood. Ik zal nooit wennen aan die gesprekken. Telkens weer ben ik onder de indruk van de verbijstering en de pijn waarin nabestaanden worden ondergedompeld.

Op de dag dat ik dit schrijf las ik in een overlijdensbericht de woorden: *Overleden mijn niet te missen...* Het betrof een advertentie van een vrouw over haar man van 90 jaar. Buitenstaanders denken dan misschien: dan heb je toch een gezegend leven achter de rug? Veel mensen halen zo'n leeftijd niet! Dat is waar. Maar toch is het zoals de tekst laat zien: geen mens kan gemist worden – hoe oud je ook wordt. Het leven blijft altijd onvoltooid.

De dood slaat een krater die zich nooit meer helemaal laat dichten. Wie een partner of kind verliest, diens leven is voorgoed veranderd. 'De tijd heel alle wonden' wordt wel gezegd. Maar dat is een ernstige onderschatting. De grootste pijn zakt misschien, maar je leven wordt er blijvend door getekend.

Er zit in ons een neiging om dit verdriet van anderen te verkleinen. Soms gebeurt dat ongemerkt. Ook in de kerk. In veel kerken zijn er tijdens het Paasfeest weer liederen gezongen met teksten als 'Nu jaagt de dood geen angst meer aan', 'De dood is verslonden' of: 'Dood, waar is uw prikkel?'. Terwijl er talloze mensen zijn die dagelijks de pijn van die angel tot diep in hun ziel voelen.

Maar - met Pasen *is* de dood toch overwonnen? Dat is een in de kerken wijdverbreid misverstand, gebaseerd op gebrekkig Bijbellezen. Leest u 1 Korintiërs 15 nog maar eens na. Dat is een indrukwekkend hoofdstuk over de betekenis van Christus' opstanding. Paulus gebruikt daarin de woorden 'Dood, waar is je angel?' (55). Maar hij laat zien dat die woorden pas waar worden als Gods rijk definitief is aangebroken. Met andere woorden: het is toekomstmuziek. Paulus leert ons juist om tot die tijd over de dood te spreken als Gods laatste *vijand* (21). Gods openbaring sluit hier aan bij de bittere ervaring van nabestaanden.

Daarom moeten we niet al te triomfantelijk doen. Ook niet na Pasen. De strijd is nog niet ten einde. De eerste slag is geslagen. Dat wel. Lees ook daar Paulus maar op na. Daarom hebben we ook hoop: eens is het uit met de dood. Maar triomfalisme is voorbarig.